

ALS MEN LIEFHEEFT

Dáár heeft ze nu den heelen dag naar verlangd, terwijl ze bezig was met haar taak. Wonderlijk toch! Als er al zóóveel werk te doen is, als je 't bijna niet afkunt en zelfs de avonduren te hulp moet roepen, dan verlang je toch niet naar een taak er bij, dan verlang je naar rust. En zij hunkerde maar naar het einde van haar dagtaak, om dadelijk weer aan 't werk te kunnen gaan. Hoe moe ze ook was en hoe af, ze heeft, vroolijk, toen het dagwerk gedaan was, alles om zich heen opgeruimd en toen heeft ze, om het toch wat gezellig te hebben, 't goedkoope plantje op haar tafeltje gezet. Opgewekt en haar moeheid niet voelend, heeft ze toen haar handwerkje opgenomen en nu is ze wéér aan 't werk. Want 't moét af; 't moet af in korten tijd. Daarom haast ze zich en gunt ze zich geen rust. Maar zoo vindt ze het goed en dèze taak zou ze niet gaarne uit handen geven, al kwam er ook iemand, die haar aanbood, dit fijne handwerk voor haar, die toch al zóó moe is, netjes af te maken. Want 't werk, dat ze nu doet, is liefdewerk.

Ze vraagt geen medelijden, de ijverige werkster en ze zou verwonderd opzien, als iemand haar medelijdend aansprak. Medelijden? Maar ze vindt het heerlijk, dit werk te mogen doen. Werkelijk, ze rust er bij uit. Hoe ze zich ook moet haasten, ze komt tot rust.

Terwijl ze zich buigt over haar werk gaan haar gedachten naar die ze liefheeft. En dát maakt alles goed. Zie maar de kalme rust op haar gelaat, zie maar naar den zachten, bijna-vroolijken trek om haar mond. Straks, zoo denkt ze, heeft ze haar werk volbracht en dan, een of twee dagen later, zullen een paar oogen dat werk vol liefde bekijken. Die oogen zullen schitteren van blijdschap, en een liefhebbend hart zal kloppen van dankbaarheid.

De vlijtige werkster stelt zich alles zoo levendig voor. Zóó zal ze 't inpakken en zóó verzenden. En

dát zal ze er bij schrijven. En dan zal ze spoedig een brief terug krijgen, een brief, die ze vóór zich zal leggen, als ze aan haar dagtaak bezig is, om dát nog eens te herlezen en dát.

Straks, als de klok het middernachtelijk uur slaat, zal ze eindelijk, met een zucht, haar werk neerleggen. Ze weet nu, dat het op tijd gereed zal zijn. En met een dankbaar hart, zal ze, nu toch wel erg vermoeid, de rust zoeken op haar leger.

Dát doet de liefde, Zóó is het met het liefdewerk. O, ja, er zijn natuurlijk heel wat bedenkingen.

Is het zoo wel verstandig? Was een wandelingetje of wat lectuur niet veel beter? Zou een gesprek met een vriendin niet dienstiger zijn? Mischien wel. Mischien doet deze werkster wel heel onverstandig. Maar tòch zal ze haar taak niet willen missen. Want och, haar leven is zoo moeilijk en zoo druk en haar werk is zoo heel gewoon. Ontneem haar dan dat eene, groote niet. Het is alles wat ze heeft en het maakt alles, alles goed. Straks zal ze wel weer rusten en als 't kan, een wandelingetje maken, maar nu is er dat heerlijke, het liefdewerk. Als ze dit in den steek liet, ze zou geen rust hebben. En geen ontspanning zou haar baten. Laat haar haar ge'uk, haar liefdewerk. Zij is nu rijk, maak haar niet arm.

Want arm is wel, die moet werken, zwáár moet werken, zonder dat er iemand is, voor wien dit werk in liefde wordt gedaan. Daar zijn eenzamen, die werken van den morgen tot den avond, alleen maar om een sober bestaan te hebben. Geen liefdewoord wordt ooit tot hen gesproken. Geen hand raakt zacht ooit de hunne. Geen oog ziet hen ooit liefdevol aan.

'k Weet niet, of dit jonge meisje daar aan denkt. Als ze het doet, zal ze medelijden hebben met de eenzamen en zich zelf zal ze wèl rijk weten, zoo héél rijk.

K.

